

Sygn. akt II Ca 472/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Grzesik
Sędziowie:	SO Sławomir Krajewski (spr.) SO Marzenna Ernest
Protokolant:	st. sekr. sądowy Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 listopada 2013 roku w Szczecinie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko P. K.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 21 września 2012 roku, sygn. akt I C 1529/11

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego P. K. na rzecz powoda M. S. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód M. S. wniósł o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu polubownego ds. Domen Internetowych w K. o sygn. akt 36/10/PA z dnia 28 grudnia 2010 roku, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności oraz postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, sygn. akt IX Co 3860/11 z dnia 25 maja 2011 roku, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Jednocześnie wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, iż pismem z dnia 20 lipca 2008 roku komornik sądowy E. P. zawiadomiła go o wszczęciu egzekucji na podstawie tytułów wykonawczych wskazanych na wstępie pozwu. Według powoda zobowiązanie wynikające z powyższych tytułów wykonawczych wygasło w części, tj. do kwoty 6599,95 zł, albowiem zapłacił tę sumę w dniu 16 sierpnia 2011 roku na ręce komornika sądowego D. P. (1) działającego w ramach postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. KM 7818/10.

W odpowiedzi na pozew pozwany P. K. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozbawienie wykonalności wyroku Sądu Polubownego oraz wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie odbywa się w zupełnie innym trybie i postępowaniu. Podniósł, iż powód nie przedstawił żadnych argumentów uzasadniających pozbawienie wykonalności wyroku Sądu Polubownego. Zdziwienie pozwanego budził fakt, iż powód mimo istnienia zobowiązania od dnia 28 października 2010 roku nie dokonał żadnej czynności celem jego spłaty, natomiast po zajęciu przez komornika sądowego D. P. (1), wykonał natychmiastowy przelew kwoty 6599,95 zł na konto tegoż komornika. Pozwany podniósł, iż powód dokonał samowolnego wyboru sposobu spłaty wiedząc, iż w pierwszej kolejności zobowiązany był do dokonywania spłaty na rzecz pierwszego komornika sądowego E. P.. W dalszej kolejności pozwany twierdził, iż powód bez podstawy faktycznej i prawnej dokonał wpłaty kwoty 3000 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego działającego przed Sądem Polubownym na rzecz komornika sądowego D. P. (1), albowiem przedmiotowa kwota nie podlega zajęciu z uwagi, iż komornik sądowy D. P. (1) nie dysponuje tytułem wykonawczym skutecznym do jej zajęcia. Pozwany stał na stanowisku, iż powód nadal jest zobowiązany wobec pozwanego do zapłaty kwoty 6039,95 zł obejmującej koszty zastępstwa prawnego, koszty komornika, koszty czynności egzekucyjnych i koszty postępowania sądowego.

Na rozprawie w dniu 13 marca 2012 roku strona powodowa sprecyzowała, że powództwo dotyczy pozbawienia wykonalności wyroku sądu polubownego w zakresie punktu 3 dotyczącego kosztów postępowania w kwocie 6239,95 zł.

Wyrokiem z dnia 21 września 2012 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy – wyrok Sądu Polubownego do spraw Domen Internetowych przy (...) Izbie (...) z dnia 28 grudnia 2010 roku wydany w sprawie 36/10/PA, zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 25 maja 2011 roku, wydanym w sprawie IX Co 3860/11, w zakresie punktu 3. powyższego wyroku oraz w zakresie postanowienia o kosztach postępowania zawartego w punkcie 3. postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności (I.), zasądził od pozwanego P. K. na rzecz powoda M. S. kwotę 1547 zł tytułem kosztów procesu (II.).

Sąd Rejonowy oparł powyższe rozstrzygnięcia na ustalonym w sposób następujący stanie faktycznym:

Sąd Polubowny ds. Domen Internetowych przy (...) Izbie (...) w W. w wydanym w dniu 28 grudnia 2010 roku w K. wyroku orzekł w punkcie 1, iż M. S. naruszył art. 3 i 15 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz art. 43⁴ i 10 k.c. w zw. z art. 23 kc. W punkcie 2. wyroku oddalił powództwo w zakresie art. 5, 10, 16 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, art. 16, 17 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Natomiast w punkcie 3 zasądził od M. S. na rzecz P. K. zwrot kosztów postępowania w kwocie wniesionego przez powoda wpisu w kwocie 3000 zł oraz kosztów zastępstwa i pomocy prawnej w przedmiotowej sprawie w kwocie 3239,95 zł, czyli łącznej (...),965 zł.

Postanowieniem z dnia 25 maja 2011 roku, wydanym w sprawie IX Co 3860/11 Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie uznał punkt 1 wyroku Sądu Polubownego ds. Domen Internetowych przy (...) Izbie (...) z dnia 28 grudnia 2010 roku, sygn. akt 36/10/PA oraz stwierdził wykonalność punktu 3 tego wyroku i nadał na punkt 3 wyroku klauzulę wykonalności przeciwko dłużnikowi M. S. na rzecz wierzyciela P. K..

W dniu 15 lipca 2011 roku P. K. wystąpił do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie E. P. o skierowanie do majątku dłużnika M. S. egzekucji świadczenia pieniężnego w kwocie 3000 zł, jako należności głównej, 3239,95 zł tytułem kosztów zastępstwa i pomocy prawnej oraz 360 zł tytułem kosztów postępowania przed sądem egzekucyjnym w oparciu o tytuł wykonawczy wyrok Sądu Polubownego ds. Domen Internetowych przy (...) Izbie (...) z dnia 28 grudnia 2010 roku, sygn. akt 36/10/PA oraz postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 25 maja 2011 roku.

Postanowieniem z dnia 20 lipca 2011 roku komornik sądowy E. P. przyznała pozwanemu zwrot koszt zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym w kwocie 1200 zł, którymi obciążyła w całości dłużnika M. S., natomiast w

dniu 22 lipca 2012 roku zawiadomiła powoda o wszczęciu egzekucji w sprawie o sygn. KM 546/11 oraz wezwała M. S. do stawienia się w swojej kancelarii w dniu 2 sierpnia 2011 roku, celem złożenia wyjaśnień.

Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie D. P. (1) w oparciu o wnioski wierzyciela Banku (...) S.A. we W. i zgodnie z tytułem wykonawczym w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 10 maja 2010 roku, o sygn. akt 584612428 i postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 1 czerwca 2010 roku, sygn. akt IX CO 5435/10, prowadził postępowanie egzekucyjne przeciwko P. K. i K. K. (1), pod sygn. akt KM 7818/10.

W dniu 1 sierpnia 2011 roku komornik sądowy D. P. (1) dokonał zajęcia wierzytelności przysługującej dłużnikowi P. K. w stosunku do M. S. wynikającej z orzeczenia sądu w sprawie o sygn. akt IX Co 3860/11 oraz wszelkich innych rozliczeń.

W dniu 16 sierpnia 2011 roku M. S. dokonał przelewu kwoty 6599,95 zł na rachunek bankowy komornika sądowego D. P. (1), wskazując w tytule zapłaty sygnaturę sprawy KM 7818/10 oraz dopisując „dłużnik P. K. wierzytelność M. S.”.

W dniu 26 sierpnia 2011 roku komornik sądowy E. P. dokonała zajęcia przysługujących M. S. wierzytelności z rachunków bankowych oraz wierzytelności podatkowych.

Pismem z dnia 2 września 2011 roku M. S. poinformował komornika sądowego E. P., iż należność wskazana w piśmie z dnia 26 sierpnia 2011 roku - w kwocie 6599,95 zł została przekazana na rzecz komornika sądowego D. P. (1) w związku z dokonaniem przez niego zajęciem wierzytelności.

W związku z dokonaniem zajęciem rachunków bankowych należących do powoda M. S., komornik sądowy E. P. w dniu 5 września 2011 roku dokonała zajęcia kwoty 4759,71 zł na rachunku bankowym Bank (...) S.A., natomiast w dniu 6 września 2011 roku dokonała zajęcia kwoty 8594,53 zł na rachunku bankowym (...) Bank (...) S.A.

W związku ze złożeniem przez M. S. wniosku o wstrzymanie czynności egzekucyjnych, postanowieniem z dnia 26 września 2011 roku komornik sądowy E. P. wstrzymała czynności w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie KM 546/11. Wyegzekwowana przez nią kwota 8834,55 zł została złożona do depozytu sądowego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał powództwo za zasadne.

Sąd wskazał, iż podstawą prawną żądania pozwu stanowi art. 840 § 1 pkt 2 kpc. W niniejszej sprawie strona powodowa żądanie pozwu opierała na twierdzeniu, iż zobowiązanie wynikające z tytułu wykonawczego w postaci pkt 3 wyroku Sądu Polubownego ds. Domen Internetowych przy (...) Izbie (...) z dnia 28 grudnia 2010 roku, sygn. akt 36/10/PA nie może być egzekwowane, gdyż dochodzona należność została uregulowana w wyniku wpłaty dokonanej na rachunek bankowy komornika sądowego D. P. (1). Powód wskazał przy tym, że taki sposób spełnienia świadczenia związany był z faktem zajęcia w toku egzekucji skierowanej przeciwko P. K. wierzytelności, która przysługiwała pozwanemu na podstawie wskazanego w pozwie tytułu wykonawczego.

Sąd stwierdził, że w sprawie bezsporne było, że Sąd Polubowny ds. Domen Internetowych przy (...) Izbie (...) w pkt 3 wyroku zasądził od M. S. na rzecz P. K. łączną kwotę 6239,95 zł, tytułem kosztów postępowania oraz kosztów zastępstwa i pomocy prawnej w postępowaniu przed Sądem Polubownym, a także to, że Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w dniu 25 maja 2011 roku nadał powyższemu wyrokowi w pkt 3 klauzulę wykonalności.

Tym samym oznaczony wyżej nakaz zapłaty zaopatrzonej w klauzulę wykonalności stanowi tytuł wykonawczy w rozumieniu art. 840 kpc.

Następnie wskazano, że pozwany nie kwestionował, że powód dokonał wpłaty w kwocie 6599,95 zł na konto komornika, który prowadził egzekucję na podstawie tytułu egzekucyjnego wydanego przeciwko P. K..

Pozwany nie przeczył wreszcie, że komornik ten dokonał zajęcia jego wierzytelności wobec M. S.. Fakty te znajdowały przy tym wyraźne potwierdzenie w treści dokumentów w postaci zajęcia i potwierdzenia przelewu. Pozwany nie podważał wiarygodności tych dokumentów. Nie zaskarżył również dokonanej w toku postępowania egzekucyjnego czynności zajęcia wierzytelności dokonanej przez komornika.

W tej sytuacji Sąd przyjął, że wszystkie istotne dla sprawy okoliczności można było ustalić w oparciu o niesprzeczne w tym względzie stanowiska stron sporu, które znalazły odzwierciedlenie w złożonych przez nie pismach procesowych oraz dołączonych do nich załącznikach.

Na tej podstawie Sąd stwierdził, że po wszczęciu w stosunku do powoda postępowania egzekucyjnego, spełnił on na rzecz pozwanego roszczenie wynikające z pkt 3 wyroku Sądu Polubownego z dnia 28 grudnia 2010 roku. Wykonał, bowiem przelew kwoty 6599,95 zł stanowiącej sumę należności wskazanej w tytule egzekucyjnym (6239,95 zł) i zasądzonej tytułem kosztów postępowania klauzulowego (360 zł). Dokonanie wpłaty na rzecz komornika, a nie wierzyciela, nie miało przy tym znaczenia dla oceny skuteczności świadczenia. Zgodnie bowiem z art. 896 § 1 kpc w wyniku dokonania zajęcia wierzytelności nie można wykonać świadczenia inaczej, niż poprzez wpłatę do rąk komornika (ewentualnie do depozytu sądowego). W tej sytuacji zachowanie powoda było zgodne z przepisami normującymi postępowanie egzekucyjne. Unormowania te mają, zaś w tym zakresie charakter szczególny wobec przepisów materialnoprawnych, regulujących sposób wykonania zobowiązania. Zatem wpłata dokonana przez powoda spowodowała wygaśnięcie zobowiązania objętego tytułem wykonawczym. To zaś uzasadniało powództwo dotyczące pozbawienia tego tytułu wykonalności.

Sąd podkreślił przy tym, że strona pozwana wnosząc o oddalenie powództwa nie przedstawiła żadnych rzeczowych argumentów mogących uzasadnić jej stanowisko procesowe. Wbrew twierdzeniom pozwanego powództwo przeciwegzekucyjne jest właściwym trybem zwalczania wykonalności każdego tytułu wykonawczego, także tego, który obejmuje tytuł egzekucyjny w postaci wyroku sądu polubownego. Bezprzedmiotowe było przy tym rozważanie przez Sąd, dlaczego powód unikał wcześniejszej spłaty do rąk pozwanego. Nie było również istotne to, skąd komornik prowadzący egzekucję przeciwko P. K. wiedział o wierzytelności wobec M. S.. Kwestie te nie mają znaczenia prawnego. Pozwany nie wyjaśnił zresztą, jakie skutki prawne i na podstawie jakich przepisów wiąże z szeroko opisywanymi przez siebie okolicznościami. Pozwany bezpodstawnie zakładał, że wskutek zajęcia komorniczego został on pozbawiony świadczenia należnego mu wobec powoda. W istocie bowiem świadczenie to zostało spełnione i zmniejszyło pasywa P. K. wynikające z jego zobowiązań wobec Banku (...) S.A. To, że pozwany wolałaby zamiast tego uzyskać świadczenie bezpośrednio, w postaci zwiększenia jego aktywów, nie miało żadnego znaczenia. Był on bowiem w tym czasie dłużnikiem egzekwowanym i w zakresie wynikającym z czynności komornika nie miał prawa dysponować swoim majątkiem.

Sąd zważył również, że pozwany podnosił, iż należność objęta tytułem egzekucyjnym do kwoty 3000 zł obejmowała wynagrodzenie pełnomocnika reprezentującego go w postępowaniu przed sądem polubownym. Wywodził, że kwoty przysługujące pełnomocnikowi nie podlegają zajęciu gdyż nie stanowią należności na rzecz osoby mocodawcy, lecz przypadają pełnomocnikowi. Również ten zarzut był nietrafny. Zgodnie bowiem z treścią w pkt 3 wyroku sądu polubownego z dnia 28 grudnia 2012 roku cała wskazana tam kwota zasądzona została od M. S. na rzecz P. K.. Zatem treść tytułu czyniła wierzycielem jedynie pozwanego, a nie jego pełnomocnika występującego przed sądem polubownym. W tej sytuacji fakt, iż należność ta stanowiła w części kosztów zastępstwa procesowego, nie zmienił jej ram podmiotowych. To pozwany był wierzycielem, a powód jego dłużnikiem. Kwestia tego, czy P. K. jest zobowiązany do rozliczenia ze swoim pełnomocnikiem nie miała więc znaczenia z punktu widzenia treści wierzytelności i sposobu jej wykonania.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne. Uznał przy tym, że zbędne było prowadzenie dalszego postępowania dowodowego. Zgodnie z art. 227 kpc przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Stosownie do art. 229 kpc nie wymagają również dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości.

Z tego względu Sąd na rozprawie w dniu 7 września 2012 roku oddalił wniosek dowodowy powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka S. S.. Zeznania te miały w ocenie powoda stanowić dowód na okoliczność spełnienia roszczenia, zapłaty przez powoda kwoty 6599,95 zł na rachunek bankowy komornika sadowego D. P. (1), terminu w jakim powód uzyskał pismo z informacją o zajęciu wierzytelności przez komornika D. P. (1), oraz tego, kiedy powód powziął informację, iż egzekucję prowadzi również komornik sądowy E. P.. Okoliczności te zostały w części wykazane innymi dowodami i nie stanowiły przedmiotu sporu. W pozostałej części były zaś nieistotne i ich dowodzenie było bezprzedmiotowe.

Jednocześnie Sąd pominął wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron. Zgodnie z art. 299 kpc. jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron. Skoro więc w ocenie Sądu fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały udowodnione na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów z dokumentów, dowód z przesłuchania stron okazał się zbędny.

Na koniec Sąd wyjaśnił, że odmówił wstąpieniu rzecznika patentowego M. M. do udziału w sprawie w charakterze pełnomocnika pozwanego. Zgodnie bowiem z art. 87 § 1 kpc rzecznik patentowy może być pełnomocnikiem procesowym jedynie w sprawach własności przemysłowej. Pojęcie spraw własności przemysłowych zostało zaś zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 roku o rzecznikach patentowych (Dz.U.2011.155.925 j.t.). Zgodnie z tym uregulowaniem chodzi o sprawy, których przedmiotem jest uzyskiwanie, zachowywanie, wykonywanie oraz dochodzenie praw odnoszących się do przedmiotów własności przemysłowej, w szczególności wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych oraz topografii układów scalonych, a także znaków towarowych, nazw handlowych i oznaczeń geograficznych oraz zwalczanie nieuczciwej konkurencji. Przedmiotowa sprawa nie należała do żadnej z tych kategorii. Wprawdzie dotyczyła tytułu egzekucyjnego wydanego w postępowaniu dotyczącym własności przemysłowej, jednak istotą sporu była kwestia wykonalności tego orzeczenia, a nie jego treści. Nadto powództwo dotyczyło wyłącznie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania polubownego. Nie sposób było więc przyjąć, że sprawa ma związek ochroną własności przemysłowej.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 kpc, w zw. z art. 108 § 1 kpc, przyjmując, że stroną wygrywającą spór w całości okazał się powód, co dało podstawę obciążenia pozwanego wszystkimi kosztami postępowania poniesionymi przez stronę przeciwną. Na koszty te wynoszące w sumie 1547 zł składały się: uiszczona tytułem opłaty od pozwu kwota 330 zł, kwota 1200 zł uiszczona tytułem wynagrodzenia adwokata (w wysokości określonej w stosunku do pierwotnej wartości przedmiotu sporu na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163 poz. 1348 ze zm.) oraz kwota 17 zł uiszczona tytułem opłaty skarbowej od udzielonego adwokatowi pełnomocnictwa.

Apelacje od powyższego wyroku wywiódł pozwany i zaskarżając wyrok w całości, wniósł o jego zmianę w całości, alternatywnie o jego uchylenie i przekazanie do ponownego rozpoznania. Ponadto wniósł o zasądzenie od strony przeciwnej kosztów niniejszego postępowania oraz o przeprowadzenie rozprawy.

Skarżący zarzucił Sądowi pierwszej instancji:

1. brak pouczenia o możliwości wniesienia odwołania od tego wyroku,
2. błędną ocenę dowodów, w efekcie której wydany został błędny wyrok,
3. błędne zastosowanie przepisów prawa procesowego, to jest art. 840 § 1 pkt 2 kpc, w efekcie czego naruszone zostały prawa pozwanego,
4. niezastosowanie przepisów Konwencji Paryskiej,
5. niezastosowanie przepisów kodeksu postępowania cywilnego,

6. niezastosowanie przepisów innych ustaw.

W uzasadnieniu podał, że Sąd stwierdził, że powód poinformował w pozwie, że w dniu 20 lipca 2008 roku (na marginesie - rzecz dzieje się w 2011 roku komornik E. P. poinformowała go o wszczęciu postępowania egzekucyjnego. Jest to jedynie częściowo prawdziwe stwierdzenie. W aktach postępowania egzekucyjnego KM 546/11 widnieją dokumenty wskazujące na dokonanie przez komornika E. P. czynności zajęć komorniczych, a nie tylko zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. W każdym z dokumentów wysłanych przez komornika E. P. jest zawarte pouczenie wynikające z przepisów kpc o tym, aby dłużnik dokonał wpłaty należności wyłącznie do rąk tego komornika i nie dokonywał żadnych innych czynności. W efekcie tego dłużnik od daty otrzymania korespondencji od komornika E. P. powinien dokonać wpłaty pieniędzy na jej rachunek. Tymczasem dłużnik wbrew ustawowemu zakazowi dopiero po zajęciu rachunków bankowych dziwnym zbiegiem okoliczności dokonał wpłaty dochodzonej kwoty na rzecz innego komornika, D. P. (2), który dokonał zajęcia przecież później niż E. P..

Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku uwzględnił jedynie część faktów wynikających z dokumentów sporządzonych przez komornika E. P.. Sąd nie rozpatrzył kwestii podnoszonej przez pozwanego - faktu bezprawnego i nieuzasadnionego działania dłużnika w postaci ignorowania poleceń komornika E. P. oraz następnie podjęcia działań wbrew jej poleceniom. Kwestia ta jest najistotniejszą w tym postępowaniu, bowiem m. in. rodzi precedens w postaci takiej, że jeżeli działanie dłużnika uznać za dopuszczalne, to równie dobrze mógłby on swój dług sprzedać obcej osobie i w ten sposób również zniweczyć cel postępowania egzekucyjnego.

Apelujący podniósł, że Sąd Rejonowy sam w uzasadnieniu przyznaje rację pozwanemu, stwierdzając na stronie 7 wyroku, że przepis art. 896 § 1 kpc jednoznacznie wskazuje, że w skutek zajęcia wierzytelności należy dokonać jej spłaty do rąk komornika. Pierwszym komornikiem była E. P. i to do niej powód winien dokonać wpłaty. Kwestia ta jest bezsporna i nie podlega dyskusji.

Dalej skarżący stwierdził, że Sąd Rejonowy pozbawił wykonalności tytuł egzekucyjny na kwotę łączną 6599,95 zł, gdy tymczasem powód na rozprawie w dniu 13 marca 2012 roku ograniczył swój pozew do kwoty 6239,95 zł. Z powyższego wynika, że Sąd wykroczył poza żądanie strony, do czego nie ma podstaw prawnych w istniejącym kpc.

Sąd Rejonowy pominął także całkowicie kwestię odsetek od dochodzonej przez komornika sądowego E. P. kwoty oraz pominął całkowicie kwestię kosztów postępowania egzekucyjnego. Zarówno w wyroku jak też w jego uzasadnieniu, nie ma wskazania, że pozbawienie tytułu wykonalności dotyczy tylko i wyłącznie kwoty 6239,95zł co budzi wątpliwości interpretacyjne i stawia w trudnej sytuacji komornika. szczególnie, że powód wnosił o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, a Sąd dokonał najprawdopodobniej jego ograniczenia, co również stoi w sprzeczności z żądaniem powoda.

Sąd nie zbadał również chronologii czasowej zdarzeń, bowiem w aktach sprawy brak jest informacji o dacie nadania przez komornika D. P. (2) zajęcia wierzytelności oraz o dacie jego otrzymania przez M. S.. Ani powód, ani akta sprawy KM V 7818/10 nie dały odpowiedzi na to pytanie. Nie wiadomo zatem, skąd Sąd dokonał ustalenia dat w postaci 1 sierpnia 2011 roku oraz 16 sierpnia 2011 roku.

Sąd Rejonowy stwierdził w swoich ustaleniach, że pozwany nie podważał wiarygodności dokumentów. W tym miejscu skarżący odwołał się do swojej odpowiedzi na pozew z dnia 21 listopada 2011 roku, gdzie jednoznacznie podważał fakt czynności komornika sądowego D. P. (2) z dnia 1 sierpnia 2011 roku, jak też z dnia 16 sierpnia 2011 roku. Wiele wskazuje, że czynności te zostały antydatowane, aby celowo dokonać płatności na rzecz tego komornika a nie komornika E. P.. Tu skarżący podniósł tę kwestę ponownie.

Sąd Rejonowy stwierdził, że koszt zastępstwa w wysokości 3000 zł jest należny pozwanemu, gdyż tak stanowi tytuł egzekucyjny. Apelujący podniósł, że tytuł egzekucyjny nie może brzmieć inaczej, gdyż taki zapis widnieje w przepisach kodeksu postępowania cywilnego, gdzie istnieje reguła, że strona przegrywająca zwraca koszty, w tym koszty zastępstwa procesowego. W niniejszym przypadku na skutek błędnego działania powoda nie doszło do

zwrotu tych kosztów, gdyż koszty te nie przypadają rzeczywiście pozwanemu, ale jego pełnomocnikowi (przechodzą czasem faktycznie przez ręce lub rachunek bankowy strony, ale jej nie przysługują). Fakt takiej, a nie innej treści zapisów w tytule egzekucyjnym nie ma znaczenia, gdyż, co doskonale Sądowi jest wiadome, w przypadku innych tytułów egzekucyjnych, które brzmią niemal identycznie w tym zakresie, koszty te przypadają tytułem wynagrodzenia pełnomocnikowi, a nie stronie. I normalną praktyką jest, że koszty te są płacone bezpośrednio do rąk pełnomocnika przez stronę przegrywającą. Powodowi jest do doskonale wiadome, gdyż w postępowaniu VIII GC 5/09 jego małżonka przelała koszty zastępstwa adwokackiego bezpośrednio na rachunek adwokata, a nie na rachunek pozwanego, jak wskazywałaby na to treść tytułu egzekucyjnego. Błędne, a w każdym razie nieuzasadnione w wyroku, jak też w przepisach prawa, jest stwierdzenie Sądu, że wierzycielem kosztów zastępstwa procesowego jest strona a nie jej pełnomocnik. Jakby Sąd nie twierdził, pieniądze realnie mają trafić do pełnomocnika, a więc ten jest wierzycielem, który dla uproszczenia i przyspieszenia procedury na mocy przepisów kpc w tym samym tytule wykonawczym dochodzi swojej należności, równoległe ze stroną. Spójność przepisów prawa w tym zakresie wynika jednoznacznie z zasad np. opatrywania klauzulami wyroków przez sąd, który je wydał, dochodzenie roszczeń pobocznych przed sądem, w którym toczyło się postępowanie główne itd. Drugą kwestią jest to, że Sąd w żaden sposób nie udowodnił ani nie uzasadnił swojego stwierdzenia, że wierzycielem jest strona, a nie jej pełnomocnik. Ponadto Sąd pominął całkowicie kwestię prawną wynikającą z przepisów o zawodowych pełnomocnikach, gdzie jest wyraźne wskazanie, że pełnomocnik nie powinien być związany finansowo ze stroną, gdyż podważa to jego obiektywizm, bezstronność oraz wpływa na staranność wykonywania czynności. Stanowisko Sądu Rejonowego powoduje, że w niniejszej sprawie pełnomocnik winien teraz wystąpić z roszczeniem przeciwko własnemu mocodawcy. Sytuacja taka kwalifikuje się jednoznacznie na skargę do Trybunału Konstytucyjnego, jak i w S., gdyż jest jawnie sprzeczna z unijnymi uregulowaniami w tej kwestii. Skarżący dodał, że kwestię tą podnosił już w odpowiedzi na pozew.

Na marginesie apelujący podniósł, że według stanowiska Sądu Rejonowego w przypadku przegrania przez niego na przykład niniejszego postępowania koszty zastępstwa adwokackiego zostaną przekazane do powoda, a nie do jego pełnomocnika. Pozwany podkreślił bezsensowność takiego myślenia oraz nieznamość realiów życia w tym zakresie przez Sąd orzekający. Przy okazji postawił pytanie, od kogo ma wyegzekwować koszty zastępstwa udzielone tymczasowo przez Skarb Państwa stronie, której nie stać na pełnomocnika. Czy wystąpić z pozwem przeciwko tej osobie wiedząc, że jest niewypłacalna. Skarb Państwa będzie egzekwował te koszty od strony, która przegrała, a nie od strony która sprawę wygrała. Ten fakt Sąd Rejonowy pominął całkowicie.

Sąd omijając dalsze dowody enigmatycznie stwierdził, że dalsze postępowanie dowodowe było bezzasadne, bo nie było istotne. Zdaniem skarżącego Sąd dla własnej wygody pominął kwestie podnoszone przez pozwanego i bez ich rozpatrzenia wydał orzeczenie.

W niniejszej sprawie Sąd odmówił dopuszczenia do udziału w sprawie jako pełnomocnika rzecznika patentowego M. M., powołując się na treść ustawy prawo własności przemysłowej. Działanie Sędziego wskazuje w tym przypadku jednoznacznie na jaskrawą nieznamość obowiązującego prawa i to w stopniu budzącym obawę o merytoryczną część pozostałej części wyroku. Sędzia odniósł się wyłącznie do ustawy prawo własności przemysłowej, całkowicie pomijając, że Polska jest członkiem Konwencji Paryskiej z roku 1883. Zgodnie z Konwencją paryską o ochronie własności przemysłowej przedmiotem ochrony własności przemysłowej są: 1. patenty na wynalazki, 2. wzory użytkowe, 3. rysunki i modele przemysłowe, 4. znaki fabryczne lub handlowe, 5. nazwa handlowa i oznaczenia pochodzenia lub nazwy pochodzenia, 6. zwalczanie nieuczciwej konkurencji. A z samego tytułu wykonawczego wynika bezsprzecznie i jednoznacznie, że postępowanie przed (...) prowadzone jest w ramach właśnie zwalczania nieuczciwej konkurencji. A z przepisów kpc i pozostałych wynika jednoznacznie, że skoro pełnomocnik jest uprawniony do uzyskania wyroku, tytułu egzekucyjnego i na końcu tytułu wykonawczego to tym bardziej jest uprawniony do jego obrony, gdyż to właśnie on jak mało kto doskonale zna sprawę i jest merytorycznie i faktycznie przygotowany. W efekcie wnioskowany przez pozwanego pełnomocnik był w pełni umocowany do reprezentowania strony.

W niniejszej sprawie powód przyjął za wartość przedmiotu sporu kwotę, jaką wpłacił do komornika D. P. (2). Stanowisko takie jest błędne, gdyż przedmiotem niniejszego postępowania nie jest zapłata bądź zwrot jakiegś konkretnej kwoty pieniężnej, ale pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Zdaniem apelującego pozbawienie

wykonalności nie ma wartości, jaką wskazał powód, gdyż nie ma charakteru majątkowego, a jedynie techniczny i formalny.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadną i jako taka podlegała oddaleniu.

Sąd Odwoławczy podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przeprowadzone w ich świetle rozważania prawne. Nie zachodzi, przeto konieczność i potrzeba powielania tychże wywodów (vide: wyrok SN z dnia 16 lutego 2006 r., IV CK 380/05, LEX nr 179977).

Przeciwko zasadności rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku nie mogą przemawiać zarzuty podniesione w apelacji skarżącego.

I tak nie może budzić wątpliwości zasadność odmowy dopuszczenia do udziału w sprawie w charakterze pełnomocnika pozwanego rzecznika patentowego.

Sprawa ta nie należy, bowiem do kategorii spraw z zakresu własności przemysłowej, w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 roku o rzecznikach patentowych, tak samo zresztą jak w każdej z kategorii przywołanych przez skarżącego. Powództwo dotyczy wyłącznie pozbawiania wykonalności tytułu wykonawczego i nie są tu rozstrzygane jakiegokolwiek kwestie mieszczące się w pojęciu prawa własności przemysłowej.

Dalej wskazać trzeba, że nie sposób uznać, że Sąd pierwszej instancji naruszył zakaz orzekania ponad żądanie, normowany w art. 321 § 1 kpc.

Sąd prawidłowo uznał, że oświadczenie powoda z rozprawy z dnia 13 marca 2012 roku, winno być interpretowane wyłącznie jako sprecyzowanie powództwa w odniesieniu do tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu polubownego ds. Domen Internetowych w K. o sygn. akt 36/10/PA z dnia 28 grudnia 2010 roku, w ten sposób, że dotyczy on pozbawienia wykonalności wyroku sądu polubownego w zakresie punktu 3 dotyczącego kosztów postępowania w kwocie 6239,95 zł, a nie także pozostałych punktów tego wyroku. W żaden sposób nie można było przyjmować, że powód cofa pozew w stosunku do orzeczenia o kosztach postępowania klauzulowego zawartych w postanowieniu Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 25 maja 2011 roku, sygn. akt IX Co 3860/11, tym bardziej, że wymagałoby to wyraźnego oświadczenia w takim przedmiocie, a powód jest reprezentowany przez pełnomocnika zawodowego.

Sąd Rejonowy trafnie uznał, że w świetle treści art. 896 § 1 kpc, w następstwie zajęcia wierzytelności dłużnika z sprawie KM 7818/10 Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie D. K. K., objętych stanowiącymi przedmiot niniejszej sprawy tytułami wykonawczymi, dokonanego w trybie art. 796 kpc, doszło do wygaśnięcia tych wierzytelności wraz z dokonaniem przez powoda M. S. przelewu z dnia 16 sierpnia 2011 roku kwoty 6599,95 zł na rachunek bankowy tego komornika.

Wygaśnięcie wierzytelności w drodze jej zaspokojenia, zaistniałe po powstaniu tytułu wykonawczego, stanowi jeden z przypadków zdarzenia powodującego wygaśnięcie zobowiązania, w rozumieniu art. 840 § 1 pkt 2 kpc.

Całkowicie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia jest tutaj sekwencja czasowa czynności egzekucyjnych w ww. sprawie i sprawie Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie E. P. - KM 546/11, skoro w tej ostatniej sprawie nie doszło do wyegzekwowania od dłużnika spornych kwot, w sensie zaspokojenia wierzyciela, gdyż kwota uzyskana w drodze zajęcia rachunku bankowego dłużnika została przekazana do depozytu sądowego.

Jak już wskazano powyżej przesądzającym jest tutaj skutek w postaci wygaśnięcia objętych tytułami wykonawczymi, których dotyczy niniejsza sprawa, wierzytelności, w następstwie realizacji przez powoda zajęcia tych wierzytelności, objętych przedmiotowymi tytułami wykonawczymi.

Dalej wyjaśnić należy, że w świetle jednoznacznej treści przedmiotowego tytułu wykonawczego kwestia wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego ma charakter jedynie ekonomiczny i dotyczy rozliczeń pomiędzy stroną (tu pozwanym), a jej pełnomocnikiem, a nie prawny i w żadnym razie nie sprzeciwiała się uwzględnieniu powództwa.

Podkreślenia wymaga, że jedynie w przypadku kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu ustawodawca wprowadził regulacje szczególną. Mianowicie art. 122 § 1 kpc głosi tu, że adwokat lub radca prawny ustanowiony zgodnie z przepisami niniejszego działu ma prawo - z wyłączeniem strony - ściągnąć sumę należną mu tytułem wynagrodzenia i zwrotu wydatków z kosztów zasądzonych na rzecz tej strony od przeciwnika. Przeciwnik nie może czynić żadnych potrąceń, z wyjątkiem kosztów nawzajem mu przyznanych od strony korzystającej z pomocy prawnej z urzędu. Zgodnie zaś z § 2 tego art. na kosztach, przypadających od przeciwnika strony korzystającej z pomocy prawnej z urzędu, należności adwokata lub radcy prawnego ustanowionego według przepisów poprzedzających przysługuje pierwszeństwo przed roszczeniami osób trzecich.

Jest oczywistym, że regulacje te nie mają zastosowania do pełnomocnika z wyboru, w tym także rzeczownika patentowego.

Kolejno wskazać należy, że wszystkie zobowiązania objęte przedmiotowymi tytułami wykonawczymi mają charakter formalnoprawny - dotyczą kosztów postępowania. W takim przypadku nie są należne wierzycielowi - pozwanemu odsetki za opóźnienie w ich zapłacie i w efekcie odsetki takie nie mogły być przedmiotem postępowania w sprawie egzekucyjnej Km 546/11 i dalej mieć wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Na koniec wreszcie zauważenia wymaga, że przedmiotowy wyrok nie odnosi się w żaden sposób do kosztów postępowania egzekucyjnego w tej ostatniej sprawie i zbędnym jest prowadzenie w tym przedmiocie rozważań tym bardziej, że rozstrzygnięcia w przedmiocie wysokości tych kosztów i określenia podmiotu, który je poniesie będą stanowiły przedmiot rozpoznania w sprawie egzekucyjnej.

Mając na uwadze wszystko powyższe, na podstawie art. 385 kpc, orzeczono jak w punkcie I sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego zapadło na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc, przy uwzględnieniu konieczności uznania pozwanego za przegrywającego to postępowanie w całości i jego kosztów poniesionych przez powoda, w postaci wynagrodzenia jego pełnomocnika procesowego.